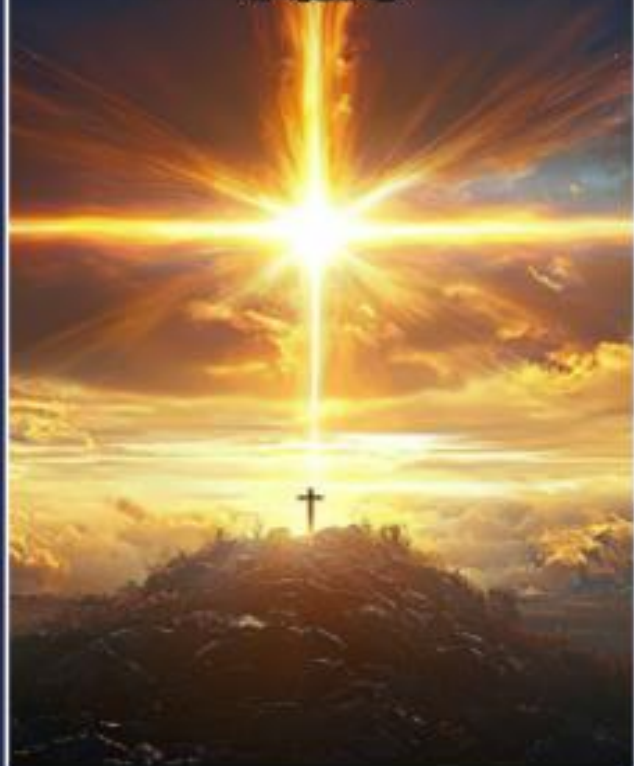

Maailman valo

Maailman valo

"Niin loistakoon valonne ihmisten edessä, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isäännne, joka on taivaissa." **Matteuksen evankeliumi 5:16**

Pimeyttä käytetään Raamatussa symbolina erosta Jumalasta ja tiedon puutteesta Hänestä ja Hänen aikeistaan ihmiskuntaa kohtaan. "Jumala on valo, eikä Hänessä ole lainkaan pimeyttä", kirjoitti Johanneksen evankeliumissa. (Johanneksen evankeliumin 1:5). Ne, jotka tuntevat Jumalan sellaisena kuin Hän itsensä ilmoittaa Sanassaan ja jotka pyrkivät tekemään Hänen tahtonsa, kuvataan Raamatussa "valossa" vaeltaviksi. Kaikkien muiden sanotaan vaeltavan "pimeydessä". Johanneksen evankeliumin 1:6,7

Tämä symbolinen pimeys laskeutui ihmiskunnan ylle synnin vuoksi, sillä ensimmäiset vanhempamme olivat alkuperäiset syntiset. He päättivät rikkoa Jumalan lakia ja toivat näin kuoleman itselleen ja kaikille jälkeläisilleen. Paavali kirjoitti: "Kuten yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet [eli koko ihmiskunta] tulivat syntisiksi." (Roomalaiskirje 5:19). Tämä tarkoittaa, että "pimeys" on peittänyt maan jo Eedenin ajoista lähtien. Profeetta Daavid viittaakin siihen yöllisenä kokemuksena, josta hän kirjoitti: "Itku voi kestää yön", ja lisäsi sitten lohduttavan lupauksen: "Ilo tulee aamulla." Psalmi 30:5

Tämän pitkän ja synkän yön aikana, jolloin ihmiset ovat suurimmaksi osaksi olleet ilman Jumalaa ja ilman toivoa, Jumalalla on ollut todistajiaan maan päällä, jotka joko Jumalan heihin kohdistaman käden voimalla tai omalla uskollisella todistuksellaan Hänestä ovat olleet kuin valot pimeässä paikassa. Nämä todistajat eivät ole milloinkaan saaneet merkittävää joukkoa ihmisiä vakuuttuneiksi Jumalaa koskevasta totuudesta, mutta he ovat usein toimineet oppaina niille, jotka ovat etsineet Jumalaa vilpittömästi pyrkien löytämään ja palvelemaan Häntä. Apostolien teot 17:27

Palataksemme vedenpaisumuksen aikaan huomaamme, että Nooa oli silloin Kaikkivaltiaan Jumalan, Luojan, todistaja. Apostoli Pietari kertoo meille, että Nooa oli ”vanhurskauden saarnaaja”. (2. Piet. 2:5). Hän ei uudistanut aikansa maailmaa, mutta hän oli valo siinä maailmassa, koska hän todisti Jumalasta ja Jumalan aikeista tulevan vedenpaisumuksen yhteydessä. Nooan Jumalan ja vanhurskauden puolesta ottama kanta sai vahvistuksen vedenpaisumuksen tullessa.

Kaikkien niiden vuosisatojen aikana, jotka edelsivät Jeesuksen ensimmäistä tulemistä, Jumala osoitti suojelevan voimansa todistajiensa elämässä ihmeellisellä tavalla, ja tämä lisäsi heidän todistuksensa vaikuttavuutta. Profeetta Jesajan kautta Herra lupasi: ”Mikään sinua vastaan valmistettu ase ei menesty”, ja tämä piti kirjaimellisesti paikkansa kaikkien hänen uskollisten todistajiensa kohdalla noina muinaisina aikoina. Jesaja 54:17

Joosefin viholliset myivät hänet orjaksi Egyptiin, mutta Jumalan ihmeellisen huolenpidon kautta hänestä tuli Egyptin hallitsija ja kansansa pelastaja. Kuinka ihmeellisesti tämä osoitti Joosefin Jumalan voiman ja kunnian! Ei ole mainintaa siitä, että Joosef olisi koskaan pitänyt pitkää saarnaa Jumalasta. Hänen elämänsä, joka oli täynnä ” ” -uskoa, sekä satunnaiset ”oikeaan aikaan annetut sanat”, joilla hän toi uskonsa julki, olivat kaunopuheisempia kuin mikään puhe, jonka hän olisi voinut pitää – varsinkin kun Jumala avoimesti vahvisti hänen uskonsa ja palkitsi hänen uskollisuutensa.

Myöhemmin, kun Egyptissä valtaan nousi faarao, joka ei ollut tuntenut Joosefia, israelilaiset – jotka tuolloin asuivat maassa ja joiden lukumäärä oli kasvanut huomattavasti – joutivat orjiksi. Herran johdatuksen kautta Mooses nousi vapauttamaan heidät. Jumalan nimi ja kunnia olivat vaakalaudalla, kun Mooses ja Aaron astuivat faaraan eteen vaatimaan israelilaisten vapauttamista.

Mooses itse oli voimaton toteuttamaan Herran suunnitelmaa kansansa puolesta, mutta hän seisoi uskollisesti Herran puolella ja vaati Herran nimessä israelilaisten vapauttamista. Tiedämme lopputuloksen. Yksi vitsaus toisensa jälkeen koitui egyptiläisten päälle, ja lopulta heidän esikoistensa kuolema. Sitten kuningas vaati, että heprealaiset lapset lähtisivät maasta, minkä he tekivätkin.

Farao kuitenkin muutti mielensä ja lähetti armeijansa ottamaan israelilaiset takaisin. Jälleen Herra puuttui asiaan avaamalla kansalleen kulkureitin

Punaisenmeren läpi ja antamalla vesien sulkeutua Egyptin armeijan ympärille, kun tämä yritti seurata heitä. Silloin kuultiin tuo majesteettinen vapautuksen laulu: "Minä laulan Herralle, sillä hän on voittanut loistokkaasti; hevosen ja sen ratsastajan hän on heittänyt mereen. Herra on minun voimani ja lauluni, ja hänestä on tullut minun pelastukseni." Toinen Mooseksen kirja 15:1,2

Tämä loistava todistus Jumalan kyvystä taistella kansansa puolesta ja vapauttaa se ei tehnyt israelilaisiin riittävän suurta vaikutusta, jotta he olisivat voineet luottaa häneen täysin ja edetä valloittamaan Luvaton maan. He hylkäsivät kahden uskollisen vakoojan, Kalebin ja Joosuan, kertomuksen ja äänestivät sitä vastaan, että kanaanilaiset yritettäisiin ajaa pois maasta. Tämän vuoksi Jumala antoi heidän vaeltaa erämaassa neljäkymmentä vuotta.

Jumala kuitenkin huolehti heistä ihmeellisellä tavalla. Hän antoi mannaa taivaasta, ja kalliosta virtaava vesi virkisti heitä. Hän antoi heille tabernaakkelin palvonnan keskuksena. Kuten Mooses muistutti israelilaisille: "Kaikkien näiden neljäkymmenen vuoden aikana vaatteenne eivät kuluneet, eikä jalkoihinne tullut rakkuloita tai turvotusta." (Viides Mooseksen kirja 8:4). Mooses tiesi, että juuri Herra huolehti kansastaan heidän erämaamatkanansa aikana, mutta hän pelkäsi, etteivät he unohtaisi sitä, ja muistutti heitä siitä, että juuri Jumala "johti teidät läpi laajan ja pelottavan erämaan, sen janoisen ja vedettömän maan, jossa oli myrkyllisiä käärmeitä ja

skorpioneja. Hän antoi teille vettä kovasta kalliosta.”
Viides Mooseksen kirja 8:15

Herra teki nämä asiat Israelin puolesta, ja näin ollen, hänen kansaansa kohtaan osoittamansa toiminnan kautta ja huolimatta heidän omasta uskottomuudestaan, heitä käytettiin hänen todistajinaan. Tämä piti paikkansa myös silloin, kun Joosuan johdolla ja uuden ihmeen avulla hän antoi heille mahdollisuuden ylittää Jordan-joen ja ottaa haltuunsa Luvaton maan.

Murtuvat muurit

Heti Kanaanin maahan saapuessaan israelilaiset joutuivat vastakkain Jerikon linnoitetun ja muurien ympäröimän kaupungin kanssa. Maata ei voitu vallata, ennen kuin tämä kaupunki oli valloitettu, mutta he eivät kyenneet siihen omalla viisaudellaan ja omalla voimallaan. Silloin, kun ”Joosua oli Jerikon lähellä, hän katsoi ylös ja näki edessään miehen, jolla oli miekka kädessään. Joosua meni hänen luokseen ja kysyi: ’Oletko meidän puolellamme vai vihollistemme puolella?’ ” Joosua 5:13–15

Mies, jolla oli miekka kädessään, esittäytyi ”Herran sotajoukon päälliköksi” – Herran enkelijoukkojen johtajaksi. Herran sanansaattajana tämä ”mies” esitti Joosualle strategian, jota tulisi noudattaa Jerikon valloittamisessa. Joosua noudatti näitä ohjeita, ja kaupungin muurit romahtivat heidän edessään. ”Niin Herra oli Joosuan kanssa, ja hänen maineensa levisi koko maahan.” Joosua 6:27

Toinen merkittävä voitto, joka toi kunniaa Herralle, oli Gideonin voitto midianilaisista hänen kolmesataan miehen pienellä joukollaan. Jälleen kerran se oli Herra, joka saavutti voiton. Kun Gideonin kolmesataa miestä, noudattaen johtajansa ohjeita, rikkoivat saviastiat, päästivät soihtujensa valon loistamaan pimeyteen, puhaltivat torviinsa ja huusivat: "Herran ja Gideonin miekka", "Herra käänsi jokaisen miehen miekan toisiaan vastaan, koko midianilaisten joukon keskuudessa, ja joukko pakeni." Tuomarien kirja 7:20–22

Jehova on Jumala

Jumala ilmentyi kirkkauttaan myös profeetta Elia kautta erittäin vaikuttavalla tavalla. Kuningas Ahabin vaimon Isebelin vaikutuksesta Israel oli joutunut harhaan Baalin palvontaan. Herran ohjeiden mukaisesti Elia järjesti Karmelin vuorella kokeen, jolla voitaisiin osoittaa, oliko Jehova vai Baal todellinen ja elävä Jumala. Sovittiin, että se, joka saisi tulen laskeutumaan taivaasta ja polttamaan hänelle uhratun uhrin, olisi todellinen Jumala.

Karmelin vuorella ja sen ympäristössä oli sinä päivänä valtava väkijoukko. Elia vaati, että Baalin papit esittäisivät näytöksensä ensin, minkä he tekivätkin, mutta tulosta ei tullut. He tuskailivat ja huusivat Baalia koko päivän, mutta Baal ei vastannut. Elia pilkkasi heitä sanoen: "Huutakaa kovemmin! Hän on varmasti jumala! Ehkä hän on syvissä ajatuksissa, kiireinen tai matkalla. Ehkä hän nukkuu ja häntä täytyy herättää."

1. Kuninkaiden kirja 18:27

Baalin papit jatkoivat tuskaisia huutojaan jumalalleen "iltauhrin" aikaan asti. Sitten Elia kutsui kansan lähestymään katsomaan koetta, jonka hän aikoi tehdä. Hän valmisteli alttarin ja asetti uhrin sen päälle. Sitten, osoittaakseen, ettei kyseessä ollut mikään huijaus, hän kaivoi alttarin ympärille kaivannon ja täytti sen vedellä, kastellen alttarin ja uhrin vedellä. Sitten Elia rukoili:

"Herra, Abrahamin, lisakin ja Israelin Jumala, anna tänään tulla ilmi, että sinä olet Jumala Israelissa ja että minä olen sinun palvelijasi ja olen tehnyt kaikki nämä asiat sinun käskystäsi. Kuule minua, Herra, vastaa minulle, jotta tämä kansa tietäisi, että sinä, Herra, olet Jumala ja että sinä käännät heidän sydämensä takaisin." 1. Kuninkaiden kirja 18:36,37

Vastauksena tähän kauniiseen rukoukseen, jossa pyydettiin Jumalaa puolustamaan omaa nimeään kansansa edessä, tuli laskeutui ja kulutti polttouhrin, puut, kivet ja tomun sekä nuolaisi kaivannossa olleen veden. Kun kaikki kansa näki tämän, he lankesivat kasvoilleen ja sanoivat: "Herra, hän on Jumala; Herra, hän on Jumala." 1. Kuninkaiden kirja 18:38,39

Assyrian armeijan tuho

Kuningas Hiskian hallituskaudella Assyrian kuningas Sanherib vaati hyökkäyskampanjansa yhteydessä, että Jerusalemin luovutettaisiin hänelle. Hän lähetti sanansaattajan Hiskian luo pyytämään tämän antautumista, mutta vaatimusta ei suostuttu täyttämään. Sanansaattaja lähetettiin uudelleen seuraavan viestin kanssa:

”Älkää antako sen jumalan, johon luotatte, pettää teitä, kun hän sanoo: ’Jerusalem ei anneta Assyrian kuninkaan käsiin.’ Olette varmasti kuulleet, mitä Assyrian kuninkaat ovat tehneet kaikille maille, tuhoamalla ne täysin. Ja pelastutko sinä? Pelastivatko edeltäjäni tuhoamien kansojen jumalat heidät – Gozanin, Harranin, Rezefin ja Tel Assarissa asuneiden Eedenin kansan jumalat? Missä on Hamatin kuningas tai Arpadin kuningas? Missä ovat Lairin, Sefarvaimin, Henan ja Ivvan kuninkaat?” 2. Kuninkaiden kirja 19:10–13

Tämä oli suora haaste Israelin Jumalan kyvyille estää Sennacheribin suunnitelma vallata ja orjuuttaa Jerusalem. Profeetta Jesajan neuvosta kuningas Hiskia rukoili hartaasti Jumalaa sanoen:

”Oi Herra, Israelin Jumala, joka istut kerubien välissä, sinä yksin olet Jumala kaikkien maan valtakuntien yläpuolella. ... Herra, kuule sanat, jotka Sanherib on lähettänyt pilkatakseen elävää Jumalaa. On totta, Herra, että Assyrian kuninkaat ovat hävittäneet nämä kansat ja niiden maat. He ovat heittäneet niiden jumalat tuleen ja tuhonneet ne, sillä ne eivät olleet jumalia, vaan vain puuta ja kiveä, ihmiskäsin veistettyjä. Nyt, Herra, meidän Jumalamme, pelasta meidät hänen kädestään, jotta kaikki maan valtakunnat tietäisivät, että sinä yksin, Herra, olet Jumala.” 2. Kuninkaiden kirja 19:15–19

Herra vastasi tähän rukoukseen profeetta Jesajan kautta vakuuttaen profeetalle ja kuninkaalle, että hän todellakin puolustaisi Jerusalemiä ”minun tähteni ja palvelijani Daavidin tähteni”. Luemme edelleen: ”Sinä

yönä Herran enkeli lähti ja surmasi assyrialaiden leirissä 185 000 miestä; ja kun he aamulla varhain nousivat, katso, he olivat kaikki kuolleita ruumiita. Niinpä Assyrian kuningas Sanherib lähti pois. Hän palasi Niiniveen ja jäi sinne.” 2. Kuninkaiden kirja 19:20, 34–36

Jumalan kunnia Babyloissa

Koska hänen valittu kansansa ei ollut uskollinen hänelle, Herra salli heidän joutua vankeuteen Babyloissa. Heidän joukossaan oli kuitenkin muutamia uskollisia, joita hän käytti yksilöinä todistajinaan vankeuden aikana. Näistä merkittävimpiä olivat Daniel ja hänen kolme nuorta ystäväänsä, Hanania, Mishael ja Azaria. ”Eunukkien päällikkö”, jonka alaisuudessa he aluksi palvelivat, muutti heidän nimensä Belteshazzariksi, Shadrachiksi, Meshachiksi ja Abednegoksi. Daniel 1:6,7

Daniel nousi ensimmäisen kerran kuninkaan silmissä esiin, kun hän Herran avulla pystyi muistamaan Nebukadnessarin unelman ja tulkitsemaan sen merkityksen, sen jälkeen kun ”taikurit, tähtitieteilijät, noidat ja kaldealaiset” olivat epäonnistuneet yrityksessään tehdä niin. Tämä oli erittäin vaikuttava todistus Jumalasta, ja se sai kuninkaan tunnustamaan Danielille: ”Totisesti, sinun Jumalasi on jumalten Jumala ja kuninkaiden Herra sekä salaisuuksien paljastaja, sillä sinä pystyit paljastamaan tämän salaisuuden.” Daniel 2:47

Daniel nimitettiin sitten koko Babylonin maakunnan hallitsijaksi ”ja kaikkien Babylonin viisaiden

päälliköksi”. Daniel puolestaan muisti kolme nuorta ystäväänsä ja pyysi, että heidät nimitettäisiin hänen avustajikseen. Tämä pyyntö hyväksyttiin.

Nebukadnessar kuitenkin unohti pian sen, mitä hän oli tunnustanut Danielin Jumalasta ”jumalten Jumalana ja kuninkaiden Herrana”. Hän halusi tulla tunnustetuksi ylimpänä hallitsijana ja että hänen jumaliaan palvottaisiin valtakunnassa. Hän pystytti suuren patsaan, joka symboloi hänen valtaansa maallisena hallitsijana sekä oikeuttaan vaatia kansaa palvomaan hänen jumaliaan. Hän määräsi, että kaikki valtakunnan virkamiehet kumartaisivat ja palvoisivat tätä patsasta annetun merkin jälkeen. Ne, jotka kieltäytyivät tottelemasta, oli heitettävä tuliseen uuniin. Ilmeisesti Daniel, koska hän ”istui kuninkaan portilla”, oli vapautettu tästä käskystä.

Hänen kolme ystäväänsä eivät kuitenkaan olleet. Viholliset, jotka kadehtivat asemaa, johon nämä heprealaiset oli nimitetty, ilmoittivat, etteivät he olleet totelleet kuninkaan käskyä kumartaa hänen kultaisen patsaan edessä. Raivoissaan Nebukadnessar kutsui kolme heprealaista eteensä ja vaati tietää, oliko ilmoitus totta. He vakuuttivat hänelle, että se oli. Sitten hän ilmaisi olevansa valmis antamaan heille toisen mahdollisuuden, mutta teki selväksi, että jos he edelleen uhmaavat hänen määräystään, heidät heitetään varmasti tuliseen uuniin. Silloin Shadrak, Meshak ja Abednego vastasivat kuninkaalle sanoen:

”Kuningas Nebukadnessar, meidän ei tarvitse puolustautua sinun edessäsi tässä asiassa. Jos meidät heitetään tuliseen uuniin, Jumala, jota

palvelemme, pystyy pelastamaan meidät sieltä, ja hän pelastaa meidät Teidän Majesteettinne käsistä. Mutta vaikka hän ei tekisikään niin, haluamme Teidän Majesteettinne tietävän, ettemme aio palvella teidän jumalianne emmekä kumartaa sitä kultaista patsasta, jonka olette pystyttäneet.” Daniel 3:16–18

Me kaikki muistamme lopputuloksen. Kolme heprealaista heitettiin tuliseen uuniin, jossa tuli paloi niin raivoisasti, että kuninkaan palvelijat, jotka heittivät heidät sinne, hengittivät liekkejä ja kuolivat. Kolme heprealaista oli kuitenkin jumalallisen voiman suojeluksessa.

Sitten kuningas, luultavasti hieman epävarmana siitä, oliko hän toiminut viisaasti vai ei, kurkisti liekkien hieman laannuttua tuliseen uuniin ja huomasi, että paitsi kolme heprealaista olivat elossa, heidän seurassaan oli myös neljäs henkilö, ”kuin Jumalan Poika”. (Daniel 3:25). Vain köydet, joilla heidät oli sidottu, olivat palaneet, ja tämän vuoksi kuningas näki heidän kävelevän tulella. Sitten hän kutsui heidät ulos liekeistä ja sanoi:

”Siunattu olkoon Shadrakin, Meshakin ja Abednegon Jumala, joka lähetti enkelinsä ja pelasti palvelijansa, jotka luottivat häneen, ja jotka kumoivat kuninkaan käskyn ja uhraivat ruumiinsa, jotta he eivät palvelisi eivätkä palvoisi mitään muuta jumalaa kuin omaa Jumalaansa. Siksi annan käskyn, että jokainen kansa, kansakunta ja kieliryhmä, joka puhuu mitään pahaa Shadrachin, Meshachin ja Abednegon Jumalaa vastaan, hajotetaan palasiksi, ja heidän talonsa

muutetaan lantakasoiksi; sillä ei ole muuta Jumalaa, joka voisi pelastaa tällä tavoin.” Daniel 3:28,29

Voisimme jatkaa näiden jännittävien tapahtumien muistelemista, joissa Herra kirkasti itsensä paitsi Israelin, myös usein ympäröivien kansojen silmissä sillä ihmeellisellä tavalla, jolla Hän taisteli kansansa puolesta ja pelasti uskolliset palvelijansa. He olivat Kaikkivaltiaan Jumalan todistajia, ei niinkään siksi, että he selittivät Hänen loistokkaita ominaisuuksiaan kansalle, vaan siksi, että Hän osoitti heille suosiotaan heidän horjumattoman uskollisuutensa vuoksi.

”Te olette minun todistajiani”

Jumala itse tiivistää tämän näkökulman meille hyvin selkeästi ja kauniisti sanoen:

”Näin sanoo Herra, joka sinut loi, oi Jaakob, ja joka sinut muovasi, oi Israel: Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, olen kutsunut sinut nimelläni; sinä olet minun . Kun kuljet vesien läpi [kuten Punaisenmeren ylityksessä], minä olen sinun kanssasi; ja kun kuljet jokien läpi [kuten Jordanin ylityksessä], ne eivät pyyhkäise sinua pois; kun kuljet tulen läpi, et pala; eikä liekki syty sinuun. Sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi, Israelin Pyhä, sinun Pelastajasi: minä annoin Egyptin lunnaksesi, Etioopian ja Seban sinun sijastasi.” ”Minä, juuri minä, olen Herra; eikä minun lisäksi ole muuta Vapahtajaa. Minä olen julistanut, pelastanut ja osoittanut, kun teidän keskuudessanne ei ollut vieraita jumalia; siksi te olette minun todistajiani, sanoo Herra, että minä olen Jumala.” Jesaja 43:1–3, 11, 12

Tämän paljastavan luvun välissä olevissa jakeissa Herra osoittaa, että myös hänen tulevat tekonsa kansansa Israelin suhteen todistavat hänen kunniaansa. Jakeissa 6 ja 7 lukee: ”Minä sanon pohjoiselle: ’Luovu!’, ja etelälle: ’Älä pidätte! Tuo minun poikani kaukaa ja tyttäreni maan ääristä; jokainen, joka on kutsuttu minun nimelläni, sillä minä olen luonut hänet kunniakseni, minä olen muodostanut hänet, kyllä, minä olen tehnyt hänet.”

Tämä on ilmeisesti viittaus hajallaan olevan Israelin kokoamiseen, joka on parhaillaan toteutumassa. On monia profetioita, jotka osoittavat, että tämä tapahtuisi nykyisen aikakauden lopussa. Lainataan yhtä näistä vahvistukseksi:

”Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin ei enää sanota: ’Herra elää, joka toi Israelin lapset pois Egyptin maasta’, vaan: ’Herra elää, joka toi Israelin lapset pois pohjoisen maasta ja kaikista maista, joihin hän oli heidät ajanut ; ja minä tuon heidät takaisin heidän maahansa, jonka annoin heidän isilleen. Katso, minä lähetän hakemaan monia kalastajia, sanoo Herra, ja he kalastavat heidät; ja sen jälkeen minä lähetän hakemaan monia metsästäjiä, ja he metsästävät heidät.” Jeremia 16:14–16

Se tosiasia, että viime vuosisadan aikana monet Aabrahamin luonnollisista jälkeläisistä ovat palanneet Luvattuun maahan epäuskossa, motivoituneina ei rakkaudesta Jumalaa kohtaan vaan halustaan kansalliseen itsemääräämisoikeuteen, ei kumoa näiden ihmeellisten profetioiden täyttymisen alkua. On syytä huomata, että tätä pakoa kansakuntien

keskuudesta verrataan Toisen Mooseksen pakoon Egyptistä. Tuolloin motiivina oli paeta orjuudesta, ja juuri heidän uskon puutteensa ja kapinansa Jumalaa vastaan johtivat siihen, että heidän annettiin vaeltaa erämaassa neljäkymmentä vuotta.

Se, että meidän tulisi odottaa heidän kokoontuvan uudelleen epäuskossa, käy selvästi ilmi Hesekielin profetiasta 20:33–37, jossa sanotaan:

”Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra Jumala, totisesti voimallisella kädellä ja ojennetulla käsivarrella ja vuodatetulla vihalla minä hallitsen teitä; ja minä tuon teidät pois kansojen keskuudesta ja kokoan teidät maista, joihin olette hajonneet, voimallisella kädellä ja ojennetulla käsivarrella ja vuodatetulla vihalla. Ja minä vien teidät kansan erämaahan, ja siellä minä riitelen teidän kanssanne kasvotusten. ... Ja minä annan teidän kulkea rangaistuksen alla ja vien teidät liiton siteeseen.”

Tässä profetiassa, joka koskee Israelin paluuta omaan maahansa ja sen uudelleenperustamista kansakuntana, tulee esiin useita tärkeitä seikkoja. Yksi niistä on, että Jumala hallitsee heitä ”raivossaan” tämän toteuttamiseksi. Tämä kielenkäyttö ei kuvaa kansan vapaaehtoista paluuta, jota motivoisi rakkaus Jumalaa kohtaan. Heidät viedään ensin ”kansan erämaahan”. Tämä ilmaisu viittaa siihen, että palanneet pakolaiset olisivat jonkin aikaa samassa sekasorrossa ja epäuskossa kuin ympäröivä maailma. Jumala vetoaa heihin ”kasvokkain”. Hänen ei tarvitsisi vedota heihin, jos he olisivat koko sydäimestään Hänen

puolellaan ja olisivat ottaneet Jeesuksen vastaan Vapahtajanaan.

Sen jälkeen kun heidät on pakotettu kulkemaan Jumalan rangaistuksen ”vitsan” alla, heidät tuodaan lopulta ”liiton siteeseen”. Tämä osoittaa, että kun heidät aluksi palautetaan maahansa, he eivät ole liittosuhteessa Jumalaansa. Jeremian kirjan 31:31–34 mukaan on tulossa aika, jolloin Herra tekee ”uuden liiton Israelin suvun ja Juudan suvun kanssa”. Tämä tapahtuu kuitenkin vasta sen jälkeen, kun heidät on viety kurinpidon ”sauvan alle” ja kun heidän silmänsä on avattu näkemään Herran kirkkaus.

Ezekielin profetia, luvuissa 38 ja 39, antaa meille vihjeen siitä, milloin tämä tapahtuu. Ilmeisesti Israelista on tarkoitus tulla kansakuntana vielä vakaammin vakiintunut ja vauraampi kuin nykyisin, riittävän vahva houkuttelemaan hyökkääjiä pohjoisesta ja muualta hyökkäämään sitä vastaan. Juuri tässä hyökkäyksessä Jumala taistelee jälleen kansansa puolesta, kuten hän teki muinoin.

Ennustuksessa sanotaan, että Jumala puuttuu asiaan Israelin vihollisten johtajaa vastaan ”ruttoon ja vereen; ja minä annan sataa hänen päälleen, hänen joukkojensa päälle ja hänen mukanaan olevan suuren kansan päälle ylenpalttista sadetta, suuria rakeita, tulta ja rikkiä.” Hesekiel 38:22

Tämän seurauksena kansojen silmät avautuvat näkemään Jumalan kirkkauden. Eikä siinä kaikki, vaan Hesekielin kirjan 39:7 julistaa: ”Niin minä teen pyhän nimeni tunnetuksi kansani Israelin keskellä; enkä enää

anna heidän saastuttaa pyhää nimeäni; ja [kansat] tulevat tietämään, että minä olen Herra, Israelin Pyhä.”

Niin kuin Jumala antoi kunniaa nimelleen ihmeellisellä tavalla, jolla hän kohteli Israelia menneisyydessä, niin tapahtuu se vielä uudelleen. Tällä tavoin he jatkavat hänen todistajinaan, ei siksi, että he olisivat ahkeria julistamaan hänen luonteensa hyveitä, vaan siksi, että kuten menneisyydessäkin, hän suojelee ja vapauttaa heidät sekä antaa anteeksi heidän rikkomuksensa. Tässä hengessä Herra julistaa Israelille edelleen:

”Ette ole ostaneet minulle tuoksuvaa kalamusta, ettekä ole antaneet minulle uhraustenne rasvaa. Mutta olette rasittaneet minua synneillänne ja väsyttäneet minua rikkomuksillanne. Minä, juuri minä, olen se, joka pyyhin pois rikkomuksenne, itseni tähden, enkä enää muista syntejänne.” Jesaja 43:24,25

Apostoli Paavali laajentaa tätä ajatusta, kun hän ennustaa Israelin paluuta liittoon Jumalan kanssa sen jälkeen, kun ”pakanakansojen täysi luku on tullut sisään”, ja sanoo: ”Ja näin koko Israel pelastuu . Kuten on kirjoitettu: ’Vapahtaja tulee Siionista; hän karkottaa jumalattomuuden Jaakobista.’ Ja tämä on minun liittoni heidän kanssaan, kun otan pois heidän syntinsä. Evankeliumin kannalta he ovat vihollisia teidän tähtenne, mutta valinnan kannalta heitä rakastetaan patriarkkojen tähden, sillä Jumalan lahjat ja kutsu ovat peruuttamattomia. Aivan kuten te, jotka olitte kerran tottelemattomia Jumalalle, olette nyt saaneet armon heidän tottelemattomuutensa seurauksena, niin myös he ovat nyt tulleet tottelemattomiksi, jotta hekin voisivat nyt saada armon teille osoitetun Jumalan armon

seurauksena. Sillä Jumala on alistanut kaikki tottelemattomuuteen, jotta hän voisi armahtaa heitä kaikkia. Oi, kuinka suuret ovatkaan Jumalan rikkaudet, viisaus ja tieto! Kuinka mahdotonta onkaan meidän ymmärtää hänen päätöksiään ja teitään!" Roomalaiskirje 11:26–33

Monien vuosisatojen kärsivällisen odottamisen jälkeen, jonka aikana Herra on kurittanut Israelia heidän pakkosiirtolaisuudessaan kansojen keskuudessa, Hän tuo heidät takaisin luokseen ja solmii liiton heidän kanssaan. Paavali kertoo meille, että tämä tarkoittaa myös "elämää kuolleista". Koko Israel, elävät ja kuolleet, tulee jälleen olemaan Herran välineenä, jonka kautta Hän paljastaa kirkkautensa heille ja kaikille kansoille. Heistä tulee jälleen Hänen todistajiaan, vaikka, kuten Herra selittää, yksi heidän panoksistaan tähän päämäärään oli heidän syntinsä, jotka vaativat Hänen armonsa ja rakkautensa osoittamista.

Jeesuksen todistajat

Evangeliumin aikakaudella Jumalan kirkkauden valo on ilmennyt aivan eri tavalla. Kun Jeesus sanoi: "Te olette maailman valo", hän puhui opetuslapsilleen (Matteuksen evankeliumi 5:14). Aikakausi, jonka aikana Jumala ihmeellisellä tavalla osoitti voimansa suojellessaan ja siunatessaan valittua kansaansa sekä rankaisemalla heidän vihollisiaan, oli nopeasti päättymässä. Muutaman lyhyen vuoden kuluttua Jumalan tyypillisen kansan oli määrä kuulla ne kohtalokkaat sanat: "Teidän talonne jää teille autioksi."

(Matteuksen evankeliumi 23:38). Sitten Jumalan valon oli määrä loistaa muiden kanavien kautta ja eri keinoin.

Tässä uudessa järjestyksessä Jeesus oli Johtaja, Kapteeni, Edelläkävijä. Hän julisti itsestään: ”Minä olen maailman valo.” (Johanneksen evankeliumi 8:12). Jeesus tiesi, ettei hän itse jäisi maailmaan, ja että hänelle uskottu Jumalan työ jatkuisi hänen edustajiensa – hänen lähettiläidensä – toimesta. Johanneksen ilmestys 20:4:ssä heitä kutsutaan niiksi, jotka ”on mestattu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden”.

Tämä kielenkäyttö kuvaa marttyyrikuolemaa eli hengen uhraamista Jeesuksen ja Jumalan sanan palveluksessa. Evankeliumin aikakaudella uskollisuus johtaa kuolemaan, ja meitä rohkaisee lupaus: ”Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun.” Johanneksen ilmestys 2:10

Tämän aikakauden alussa ja apostolien elinaikana tehtiin ihmeitä, jotka osoittivat Jumalan kirkkauden. Jeesus paransi sairaita ja herätti kuolleita. Apostolit tekivät samoin, mutta he itse kuolivat, eikä sivustakatsojille annettu mitään näyttöä jumalallisesta puuttumisesta tai huolenpidosta heidän elämässään tässä suhteessa. Vaikka Jeesus herätettiin kuolleista, harvat opetuslasten lisäksi uskoivat siihen. Pyhä Henki vuodatettiin odottavien opetuslasten ylle helluntaina, mutta heidän vihollisensa kieltäytyivät hyväksymästä näkemäänsä ja kuulemaansa todisteena Jumalan käden vaikutuksesta heidän asioissaan. Sen sijaan he syyttivät opetuslapsia juopuneiksi.

Pian sen jälkeen, kun apostolit olivat nukahtaneet kuolemaan, kaikki ihmeelliset osoitukset jumalallisesta suojelusta ja rakkaudesta lakkasivat, ja Herran kansaa on siitä lähtien kautta aikojen kehoitettu vaeltamaan kokonaan uskossa. He ovat olleet Jeesuksen todistajia, ei siksi, että jumalallinen armo olisi ilmennyt heille ihmeellisellä tavalla, vaan siksi, että he ovat uskollisesti julistaneet ”Kristuksen evankeliumia”, joka, kuten Paavali toteaa, on ”Jumalan voima pelastukseksi”. Roomalaiskirje 1:16

Matteuksen evankeliumi 28:19; Apostolien teot 1:8). Menneinä aikakausina, kun Herran kansaa kutsuttiin hänen todistajikseen, se johtui siitä, että Jumala paljasti kirkkautensa ihmeellisellä tavalla, jolla hän kohteli heitä. Evankeliumin aikakaudella ne, jotka todistavat Jeesuksesta, tekevät niin julistamalla ihmiskunnan pelastusta koskevaa ihmeellistä suunnitelmaa, jonka toteuttamiseksi Jeesus lähetettiin maailmaan. Julistaessaan tätä evankeliumia he kertovat paitsi Jeesuksen ylösnousemuksen mahtavasta ihmeestä myös niiden ylösnousemuksen ihmeestä, jotka tulevat elämään ja hallitsemaan hänen kanssaan.

Lisäksi täydellinen evankeliumin sanoma vaatii julistamaan sitä suurta tulevaa ihmeitä, joka on välttämätön kaikkien kuolleiden herättämiseksi sekä halukkaiden ja tottelevaisien palauttamiseksi täydelliseen elämän täydellisyyteen ihmisinä maan päällä. Julistaessaan näitä ihmeitä koskevia tosiasioita Jeesuksen todistajat saavat voimaa tiedostaan siitä, mitä menneisyudessa tapahtui. He tietävät, että

Jumala, joka vapautti Israelin Egyptistä, joka johdatti heidät turvallisesti Punaisenmeren läpi ja Jordan-joen yli voittoon Kanaanissa, joka lähetti enkelin ja tuhosi Assyrian armeijan yhdessä yössä ja joka pelasti kolme heprealaista tulikuumasta uunista, on täysin kykenevä täyttämään kaikki hyvät lupauksensa, jotka koskevat koko ihmiskunnan vapauttamista synnistä ja kuolemasta.

Vain harvat näistä Jeesuksen todistajista olivat itse nähneet hänet, mutta he uskovat niiden todistukseen, jotka vahvistavat, että hän nousi kuolleista. He uskovat ja julistavat myös Paavalin todistusta siitä, että kun Jeesus nousi kuolleista, hänet korotettiin korkealle enkelien, hallitsijoiden ja voimien yläpuolelle sekä jokaisen nimetyn nimen yläpuolelle, Korkeimman Majesteetin oikealle puolelle. (Efesolaisille 1:18–23). He myös hyväksyvät ja saarnaavat Paavalin toista todistusta, jossa julistetaan, että lopulta ”jokaisen polven on taivutettava, ... ja jokaisen kielen on tunnustettava, että Jeesus Kristus on Herra, Isän Jumalan kunniaksi.” Filippiiläisille 2:9–11

Nämä Jeesuksen todistajat ovat iloisia siitä, että he saavat toimia tässä asemassa, hänen lähettiläinään, Jumalan suunnitelmissa, sillä he iloitsevat noudattaessaan jumalallista käskyä kunnioittaa Poikaa, aivan kuten he kunnioittavat Isää. He todellakin ymmärtävät, etteivät he voi kunnioittaa Isää lainkaan, elleivät tee sitä Pojan kautta. (Johanneksen evankeliumin versio 5:23). He tietävät, että ylösnousseen ja kirkastetun Jeesuksen kunnioittaminen ja palvominen sekä toimiminen hänen

todistajinaan eivät vähennä Jumalan kunniaa, sillä he ymmärtävät, että juuri Isän voima korotti Pojan tähän korkeaan asemaan hänen oikealle puolelleen.

”Jeesuksen ja Jumalan sanan todistajina” nämä lähtevät matkaan ylistyslaulu huulillaan – ylistys Jumalalle hänen rakkaudestaan, jolla hän lähetti Jeesuksen maailman Lunastajaksi ja Vapahtajaksi. He ylistävät Jumalan jumalallista viisautta, joka suunnitteli tällaisen rakkaudellisen pelastussuunnitelman, sekä hänen oikeudenmukaisuuttaan, joka – vaikka se ei voinut vapauttaa syyllisiä – järjesti keinon pestä heidän syntinsä pois Vapahtajan verellä. He ylistävät Jumalan voimaa, jonka avulla hänen loistavan aikeensa jokainen osa toteutuu ja varmistuu.

Nämä eivät kulje ympäriinsä huutaen tunteikkaasti: ”Ylistäkää Herraa!” He kuitenkin ylistävät ja kunnioittavat Jumalaa julistamalla hänen rakastavaa suunnitelmaansa, jonka keskiössä on Kristus Jeesus, Lunastaja. He iloitsevat siitä, että Jumalan Pyhä Henki on valtuuttanut heidät olemaan Jeesuksen todistajia. He iloitsevat siitä, että heillä on valtuudet selittää Jumalan suunnitelmaa, joka koskee niitä, jotka on kutsuttu Jeesuksen yhteisperillisiksi hänen valtakuntansa hengellisessä vaiheessa, sekä julistaa koko ihmiskunnalle tarkoitettua loistavaa ”korvaamisen” toivoa Kristuksen tuhatvuotisen hallituskauden aikana.

Maailma ei ole kääntynyt

Tämä loistava todistus, jota Jeesuksen todistajat ovat antaneet kautta aikojen, ei ole kääntänyt maailmaa,

eikä se käänny maailmaa nytkään. Se ei ollut Jumalan suunnitelma – Hänen tahtonsa oli, että tämän todistustyön tärkein saavutus olisi niiden tavoittaminen ja kehittäminen, jotka liittyisivät tähän erityiseen luokkaan ja osoittautuisivat kelvollisiksi elämään ja hallitsemaan Kristuksen kanssa.

Muuten, muutkin ovat kuulleet sanoman ja ovat jossain määrin saaneet siunausta. Näin heidät on jossain määrin valmistettu valtakunnan siunauksiin, jotka ulottuvat maailmaan tuhatvuotisen valtakunnan aikana. Myös miljoonat muut ovat kuulleet sanoman, mutta eivät ole kiinnittäneet siihen huomiota – silti se on ollut todistus jopa heille. Jeesus sanoi, että ”tämä valtakunnan evankeliumi julistetaan koko maailmassa todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee [evankeliumiajan] loppu.” Matteuksen evankeliumi 24:14

Jeesus vertasi yksittäisiä todistajiaan pimeydessä loistaviin kynttilöihin. Tiedämme, ettei kynttilä heijasta valoaan kovin kauas pimeyteen. Se on hyödyksi vain niille, jotka ovat sen lähellä. Samalla tavalla Jeesuksen todistajien kautta loistava evankeliumin valo on opas ja suuri siunaus niille, jotka uskon ja omistautumisen kautta lähestyvät sitä ja Herraa, jota se edustaa, mutta ulkomaailma näkee vain epäselvän hämärän.

Joku on sanonut, että evankeliumin valo, sellaisena kuin se loistaa Jeesuksen todistajien kautta, on kuin majakka meren rannalla – sitä ei ole sijoitettu sinne valaisemaan merta, vaan opastamaan merenkulkijaa. Siten totuus ei ole valaissut maailmaa evankeliumin aikakaudella, vaikka se onkin ollut ainoa valo

maailmassa. Tämä valo on kuitenkin ollut oppaana Herran omalle kansalle, antaen heille mahdollisuuden löytää ja kulkea ”kapeaa tietä”, joka johtaa ”kunniaan, kirkkauteen ja kuolemattomuuteen”. Roomalaiskirje 2:7

”Kuin aurinko”

Jeesuksen nykyajan todistajien kautta evankeliumia julistetaan, kunnes ”loppu” tulee – aikakauden loppu. Myös Jeesuksen vertaus vehnästä ja rikkaruohosta puhuu aikakauden lopusta. Jeesuksen todistajia kutsutaan tässä vertauksessa ”valtakunnan lapsiksi”, ja kun sadonkorjuutyö on täysin saatettu päätökseen, näiden ”valtakunnan lasten” sanotaan ”loistavan kuin aurinko Isänsä valtakunnassa”. Matteuksen evankeliumi 13:38, 43

Tämä loistaminen kuin aurinko tapahtuu yhdessä Jeesuksen kanssa, sen ennustetun ”vanhurskauden auringon”, jonka on määrä nousta ”parantava voima siivissään” valaisemaan ja siunaamaan koko ihmiskuntaa. (Malakia 4:2). Jeesuksen todistajat tulevat yhdessä, voitokkaana seurakuntana, osaksi tuota ”vanhurskauden aurinkoa” ja saavat yhdessä Jeesuksen kanssa Jumalan kirkkauden tuntemuksen täyttämään koko maan, ”niin kuin vedet peittävät meren”. Jesaja 11:9; 40:5

Näin ollen näemme, että kun Jeesus sanoi sille kouralliselle opetuslapsille, joille hän saarnasi Vuorisaarnansa: ”Te olette maailman valo”, hän tarkoitti, että lopulta he olisivat paljon enemmän kuin pelkkä valo ”maailmassa”. Juuri jälkimmäisellä,

rajoitetulla tavalla he ovat tähän asti antaneet valonsa loistaa. Tämä ei ole johtunut heidän puoleltaan innokkuuden tai innostuksen puutteesta, vaan inhimillisistä rajoituksista.

Kuten Jeesus selitti, tämän maailman pimeys vihaa valoa, ja siksi pimeydessä elävät yleensä kääntyvät pois valosta, vaikka he sen näkisivätkin. Saatanaalla on tässä suuri vastuu. Tämän maailman jumalana hän on sokaissut niiden mielet, jotka eivät usko, ”jotta he eivät näkisi evankeliumin valoa, joka paljastaa Kristuksen kirkkauden, joka on Jumalan kuva.” 2. Korinttolaiskirje 4:4

Kun ”vanhurskauden aurinko” nousee ja tuo mukanaan ”parantumisen siivissä” ja ”valtakunnan lapset” loistavat hänen kanssaan, Saatana sidotaan, jotta hän ei enää ”voisi harhauttaa kansoja”. (Johanneksen ilmestys 20:1–3). Kun ”pimeyden” hallitsija (Efesolaiskirje 6:12) on näin estetty häiritsemästä tuon loistavan ”Auringon” valon loistamista, koko maailmalla on täysi mahdollisuus tutustua Jehovaan, todelliseen Jumalaan, ja hänen rakastettuun Poikaansa, joka kuoli heidän puolestaan, jotta he voisivat elää. Silloin kaikille todistetaan se suuri totuus, että Jeesus antoi itsensä lunnaksi kaikkien puolesta. 1. Timoteuksen kirje 2:4–6

Koko ihmiskunnan valistaminen vaatii tuhat vuotta, Kristuksen valtakunnan tuhat vuotta. Ensinnäkin elävä sukupolvi on kääntynyt profeetta Sefanjan mainitseman ”puhtaan kielen” puoleen. (Sefanja 3:8, 9). Tämä tapahtuu heti sen jälkeen, kun ”[Jumalan] kateuden tuli” on tuhonnut symbolisen maan – sen

nykyiset pahat järjestelmät – suuressa ”vaikeuksien ajassa, jollaista ei ole ollut sen jälkeen, kun kansakuntia on ollut”. Daniel 12:1

Monet, jotka käyvät läpi tuon ”tulen”, ovat melko tietämättömiä todellisesta Jumalasta, minkä vuoksi on välttämätöntä, että heille annetaan puhdas totuuden sanoma, jotta heillä olisi mahdollisuus tuntea ja palvella Jumalaa asianmukaisesti, ”yhdessä mielessä”. Se on kuitenkin vasta alku. Sitten tapahtuu niiden monien miljardien herääminen, jotka ovat kuolleet. Kun jokainen näiden sukupolvista kuulee Herran äänen kutsuvan heitä esiin haudasta, myös heitä on valaistettava. Vaikka ”Aurinko” paistaa koko tuhatvuotisen valtakunnan ajan, vasta sen loppupuolella synnin ja kuoleman pitkän yön pimeys on täysin karkotettu kaikkien ihmisten mielistä.

Profeetta Sakarja antaa meille tästä kauniin kuvan. Hän puhuu Kristuksen tuhatvuotisesta hallituskaudesta – ajanjaksosta, jonka aikana ”vanhurskauden aurinko” paistaa – ”päivänä”. Hän sanoo: ”Se on ainutlaatuinen päivä – päivä, jonka vain Herra tuntee – jolloin ei ole eroa päivän ja yön välillä. Kun ilta tulee, on valoa.” Sakarja 14:7

”Sinä päivänä”, profeetta jatkaa, ”elävää vettä virtaa Jerusalemistä.” (Sakarja 14:8). Johanneksen ilmestys 22:1,2 mukaan tämä ”joki” virtaa ”Jumalan ja Karitsan valtaistuimelta”. Joen molemmin puolin on symbolinen ”elämän puu”, joka tuottaa kaikkia tarvittavia elämää antavia hedelmiä, ja ”puun lehdet” ovat ”kansojen parantamiseksi”. Silloin ”Henki ja morsian” sanovat:

"Tulkaa. ... ottakaa elämän vettä ilmaiseksi."
Johanneksen ilmestys 22:17

Näin tässä kauniissa symbolien yhdistelmässä kuvataan nykyisten Jeesuksen todistajien tulevaa työtä. Tällä hetkellä sanomamme kaikille, jotka uskovat täysin, on, että he ottavat ristinsä kantaakseen ja seuraavat Jeesusta kuolemaan asti. Kun tämän uskollisen luokan – Kristuksen, pään ja ruumiin – valinta on saatu päätökseen ja valo Jumalan suunnitelmasta paljastetaan silloin koko ihmiskunnalle, kutsu osoitetaan kaikille: "Tulkaa. ... ottakaa elämän vettä ilmaiseksi."